

Vents de reforma al casal europeu

Pot Europa permetre's el luxe de tenir dues capitals? Brussel·les acull els treballs dels comitès del Parlament i les activitats dels grups parlamentaris i Estrasburg, el Parlament. Això implica el trasllat, quatre cops al mes, de 731 eurodiputats i 2.000 col·laboradors. Anualment, aquest transvasament de polítics i assessors té un cost de 200 milions d'euros.

La crítica a l'arquitectura institucional de la Unió Europea i al seu funcionament concerneix tots els ciutadans, ja que un mal disseny acaba repercutint en l'eficiència del sistema. Lligat a això, conèixer el cost de ser governats i exigir comptes clars i ajustats és un dret ciutadà inajornable. Aquestes darreres setmanes, des de Brussel·les es torna a activar el debat entorn de la reforma de certes institucions. La Convenció, que va redactar el Tractat Constitucional sobre el qual tot just ens acabem de pronunciar, va defugir l'anàlisi crítica sobre la reforma interna dels pilars de la Unió, Consell Europeu, Parlament Europeu i Comissió Europea. També es va bandejar la presa en consideració i revisió d'altres institucions (Comitè de les Regions, Consell Econòmic i Social Europeu) que, restringides al seu paper consultiu, són com convidades de pedra.

La més democràtica de les institucions europees, el Parlament, desenvolupa una campanya per estalviar recursos i racionalitzar el seu funcionament. A Brussel·les es desenvolupen els treballs dels comitès del Parlament, les anomenades minisessons plenàries de dos dies cada mes, i les activitats dels grups parlamentaris. Alhora, Estrasburg continua com a seu permanent del Parlament europeu. Quatre dies cada mes, 731 eurodiputats i 2.000 col·laboradors es traslladen a la ciutat de l'Ill juntament amb tones i tones de material. El 1999 la llavors presidenta del Parlament Europeu, Nicole Fontaine, deia en un discurs: "Amb Brussel·les, amb Luxemburg (on hi ha l'administració del Parlament) i amb Estrasburg, l'eurocambra es divideix en tres llocs de

treball. Això és una singularitat, cert, que nosaltres assumim com a herència de la història." Ara hi ha un grup de 130 eurodiputats que creuen que la lliçó de la història ja està apresada i que continuar compartint el Parlament Europeu a tres bandes és un luxe car i poc funcional.

Sota el nom de CPR (Campanya per a la Reforma Parlamentària) es demana fixar a Brussel·les els treballs de l'eurocambra. Posant fi al que anomenen "circ ambulants", l'erari comunitari s'estalviaria 200 milions d'euros l'any, 1.000 euros mensuals per eurodiputat. Com a compensació, a la capital alsaciana els promotors de la campanya (que ja ve d'anys) proposen establir en aquella ciutat de Bèlgica un Institut Europeu de la Tecnologia (IET). Aquest agafaria com a model el Massachusetts Institute of Technology (MIT). El MIT és una referència mundial de l'educació aplicada i la recerca científica. De les seves aules i laboratoris han sortit 59 premis Nobel. En l'actualitat, al MIT hi ha 10.000 estudiants i investigadors, té unes despeses operatives anuals de 1.800 milions de dòlars i dona preeminència a la recerca en neurociència per desxifrar els secrets de la ment.

El mateix president de la Comissió Europea, J. M. Barroso, ha fet una crida sobre la urgent necessitat de desenvolupar un IET. Altrament, Europa serà incapaç de convertir-se en una economia del coneixement capdavantera i assistirà impotent a la fuga de cervells. Des de l'oficina del comissari de Ciència i Recerca, J. Potocnik, es limiten a comentar que el possible establiment i localització d'un IET ha de ser estudiat conjuntament per tot el col·legi de comissaris.

PARLAMENT UE

Parlament d'Estrasburg. Quatre dies cada mes, prop de 2.500 persones, entre diputats, tècnics i col·laboradors, es traslladen d'una ciutat a l'altra, de Brussel·les a Estrasburg, amb tot el seu material.

A l'alcaldia d'Estrasburg no volen ni sentir parlar de la pèrdua de la seu parlamentària. Afirmen que és "una vella querrela superada; que Estrasburg té una consideració de capital internacional inqüestionable". Recordem que Estrasburg també acull el Consell d'Europa (46 estats), el Tribunal Europeu dels Drets Humans, el Síndic de Greuges Europeu, l'Assemblea de les Regions d'Europa, el canal Arte i altres organitzacions transnacionals. Tenir més d'una seu parlamentària preserva els europeus de caure en "el vassallatge d'una tecnoestructura centralitzada" a Brussel·les. Igualment, es fa una crida al valor simbòlic del que etimològicament és la "vila dels camins" recordant que "la reconciliació i la pau no són mai valors definitius sinó que s'han de cultivar permanentment". S'esgrimeix l'argument de la diversitat cultural i la necessitat de construir Europa a la manera policèntrica, dispersant seus i agències europees per diferents països. Finalment, es titlla la campanya d'"ofensiva a França", en un moment delicat en

què els francesos s'hauran de pronunciar sobre la Constitució europea.

Tot i així, potser a la llarga és més profitós tenir quelcom com un IET que no pas un parlament. Al seu torn, els promotors de la CPR reclamen el dret de l'eurocambra a decidir sobre el seu propi emplaçament. I és que més val reformar a temps tot abondant temes intocables que no pas lamentar-se més endavant. Les eleccions europees a Àustria demostren que la desídia imperant als cercles comunitaris pot acabar fent empenyar la ciutadania. Hans Peter Martin, cèlebre autor de *La trampa de la globalització*, va aconseguir dues actes al Parlament europeu centrant la seva campanya en l'escàndol de les dietes i les despeses per viatges d'alguns eurodiputats.

Per evitar la propagació de l'euroescpticisme, la imatge de l'administració comunitària com un gegant de mà foradada, arbitrari i impenetrable, es vol posar fil a l'agulla en dos temes clau. Un fa referència a la qüestió dels salaris dels eurodiputats. Per enèsima vegada es pre-

para un estatut d'eurodiputat. A fi d'unificar els salaris de ses senyories s'agafaria com a referència les remuneracions alemanyes, i el pagador seria la mateixa Unió Europea i no pas cada estat membre com fins ara. L'altre tema és la transparència amb què grups de pressió i ONG haurien de desenvolupar la seva feina. És l'anomenada "iniciativa europea per la transparència". 16.000 lobbistes i 2.600 grups d'interès establerts a Brussel·les, innocentment registrats, bé es valen un llibre blanc i un posterior reglament.

El comissari antifrau Siim Kallas deia en una conferència: "La transparència és necessària a l'hora d'assegurar un correcte funcionament del procés de presa de decisions. Sense retre comptes públicament la ciutadania ens donarà l'esquena quan es vegi decebuda, i finalment rebutjarà tot el projecte europeu." Oposant-se a una possible regulació, des d'una associació de lobbistes manifesten: "La Comissió Europea hauria de fer els seus propis deures i netejar el seu propi

Edifici de Brussel·les que allotja, entre d'altres institucions, el Comitè de les Regions.

pati, en primer lloc fent que els funcionaris siguin menys vulnerables als suborns.”

Potser és hora d'integrar tots aquests grups d'interès en el Comitè Econòmic i Social Europeu (CESE), per rescatar-lo

de la seva inanitat al mateix temps que els grups de pressió surten de la seva situació d'alegalitat. El CESE és un òrgan consultiu que té 340 membres d'extracció sindical, patronal i d'organitzacions de consumidors. En els seus inicis, el

CESE aportava el consell expert i tècnic a la Comissió Europea. Ara, la Comissió s'informa per si mateixa en multitud de comitès creats *ad hoc*. Així, els informes de la CESE s'han convertit en pur tràmit administratiu amb la mínima repercussió mediàtica. Per a qualsevol organització, un estatut consultiu perllongat per massa temps equival a una condemna a l'ostracisme, en el cas del CESE amb un cost de 102 milions d'euros anuals.

L'altre gran marginat en la construcció europea és el Comitè de les Regions. Parlem més aviat d'un fòrum de regions legislatives, regions administratives, províncies, comarques, ciutats i un grapat de nacions sense estat. El Comitè de les Regions, amb unes despeses anuals de 58 milions d'euros, està encallat en la seva condició consultiva des de fa una dècada. Una aberrant manca de proporcionalitat en els escons anul·la qualsevol pretensió de ser presa en consideració. Petits estats com Luxemburg, Malta, Xipre, Estònia, Lituània i Letònia tenen més representants que tots els Països Catalans junts. De moment, cap campanya s'ha endegat per a la necessària reforma del Comitè de les Regions.

Mentrestant, el Consell Europeu amplia la seva colossal seu i ningú no denuncia el cost de la intergovernamentalitat (els desplaçaments de ministres, diplomàtics funcionaris i experts estatals, el fer i desfer de mil reunions). Les despeses administratives pròpies del Consell Europeu són de 568 milions d'euros anuals. A aquesta xifra hem d'afegir el rebut que va a compte de cada estat membre. Quan arribarà la transparència als treballs del Consell? Un Senat territorial europeu on cadascú votés o vetés a cara descoberta en funció de les seves competències seria més democràtic, transparent i barat.

Continuem patint la manca d'una opinió pública europea. A qui ret comptes actualment la UE? Als estats que es tapen les vergonyes entre ells intercanviant-se favors? Cada component del sistema, les diferents institucions de l'administració comunitària, continuaran inflant-se per aquella llei que diu que les organitzacions tendeixen a perpetuar-se amb funció o sense per a complir.

Miquel Àngel Díez i Besora

Edicions del País Valencià, SA
necessita:

**COMERCIAL per a l'àrea del PRINCIPAT
imprescindible vehicle propi**

sou + comissions + s.s.

ELTEMPS

enviar currículum a:
EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ
Av. Baró de Càrcer, 37, 1er, 1a
46001 · VALÈNCIA

o bé per correu electrònic a:
publcltat@eltemps.net
ref: S.M.